บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศดังจะเห็นได้จากการกำหนดแผนพัฒนาไว้ใน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 ทั้งนี้เพราะโลกในปัจจุบันมีการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว สามารถส่งผ่านข้อมูลถึงกันได้ในชั่วพริบตา ทำให้กิจกรรมของโลกมีลักษณะที่เปลี่ยนไป อาทิ การค้า การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม การโทรคมนาคม ฯลฯ ซึ่งต้องอาศัยศักยภาพของข้อมูลข่าวสาร นโยบายเทคโนโลยีและสารสนเทศ ได้วางเป้าหมาย เกี่ยวกับระบบสารสนเทศในสถาบันการศึกษาไว้ คือ ต่อเชื่อมมหาวิทยาลัย วิทยาลัย และโรงเรียนทุกแห่งเข้ากับระบบอินเทอร์เนต เพื่อเปิดบริการให้นักเรียน ครู และคณาจารย์ในสถาบันการศึกษาเหล่านั้นสามารถติดต่อแลกเปลี่ยน ข่าวสาร ความรู้กันได้โดยทั่วถึงกัน อีกทั้งยังสามารถเรียกใช้ฐานข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ทั่วประเทศและทั่วโลกอีกด้วย โดยได้จัดสรรงบประมาณประจำปีต่อเนื่องเป็นจำนวนปีละ ไม่น้อยกว่า 1 พันล้านบาท เพื่อจัดหาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่จำเป็น เช่น เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ จำนวน 30,000 เครื่องต่อปี และยังให้ความสำคัญกับการบำรุงรักษา และยกระดับทักษะความเชี่ยวชาญของผู้ใช้อีกด้วย (สำนักงานเลขานุการคณะกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติ, 2539)

จากนโยบายดังกล่าวเห็นได้ว่ารัฐบาลพยายามที่จะพัฒนาระบบสารสนเทศของประเทศจากระดับล่างขึ้นมา คือ การให้การศึกษากับเยาวชน ซึ่งภารกิจเบื้องต้น ที่จะต้องจัดทำคือ การจัดให้ครูในโรงเรียนและคณาจารย์ในมหาวิทยาลัย อีกทั้งเด็กนักเรียน และนักศึกษามีโอกาสเรียนวิธีใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ วัตถุประสงค์ก็เพื่อนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เป็นเครื่องมือรับส่งข่าวสารและความรู้ด้วยวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง

เทคโนโลยีสารสนเทศ เกี่ยวกับการเชื่อมต่อระบบคอมพิวเตอร์กับโทรศัพท์เป็นระบบที่ได้มีการพัฒนาเป็นไปอย่างรวดเร็วมีการสร้างระบบข่ายงานจนเกิดระบบเครือข่ายที่มีขนาดใหญ่หรือที่เรียกว่า อินเทอร์เนต โดย ระบบอินเทอร์เนตเป็นระบบเครือข่ายที่เชื่อมโยงคอมพิวเตอร์ในมุมต่างๆ ของโลกเข้าด้วยกัน เป็นเครื่องมือพื้นฐานทางคอมพิวเตอร์ที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก (ชิงชัย เมฆ

ทิพย์พาชัย, 2535) อินเทอร์เนตถือกำเนิดจากการสนับสนุนของกระทรวงกลาโหม สหรัฐอเมริกา ที่ต้องการได้เครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่มีประสิทธิภาพจึงสนับสนุนเงินทุนเพื่อทำการวิจัยให้มหาวิทยาลัยชั้นนำ เชื่อมโยงเครือข่ายภายใต้ชื่อ ARPANET ต่อมามีการขยายตัวอย่างรวดเร็วจนครอบคลุมหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ และเอกชนในหลายประเทศ โดยในปัจจุบันมี เน็ตเวิร์คต่างๆ ที่เชื่อมต่อกันด้วยโปรโตคอลมากกว่า 194 ประเทศ ปัจจัยหลักที่ทำให้จำนวนผู้ใช้งานบนอินเทอร์เนตเพิ่มขึ้นเป็นอันมากก็คือบริการต่างๆ ทางสารสนเทศที่มีให้บนอินเทอร์เนต ซึ่งเป็นประโยชน์และชักจูงผู้ใช้ได้เป็นอย่างดี

สมใจ บุญศิริ (2538) และสมนึก คีรีโต (2537)ได้แบ่งประเภทของบริการบนอินเทอร์เนตไว้ดังนี้

1.ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-mail)

2. การใช้เครื่องผ่านบริการจอภาพเสมือน (Telnet)

3. การรับส่งแฟ้มข้อมูล (FTP)

4. ข่าวบนเครือข่าย (USENET News)

5. ระบบค้นหาข้อมูล Gopher

6. การเข้าใช้เครื่องระยะไกล (Remote Login)

7. การสนทนาแบบออนไลน์ (Talk)

8. บริการ Wide Area Information Service (WAIS)

9. การสืบค้นข้อมูล Archie

10. ระบบสื่อหลายมิติ World Wide Web (WWW)

ประเทศไทยได้เชื่อมโยงกับเครือข่ายนี้โดยมีมหาวิทยาลัยกว่า 20 แห่ง ต่อผ่านช่องทางสื่อสารเข้าสู่อินเทอร์เนต เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา ทำให้มหาวิทยาลัยหลายแห่งตื่นตัวต่อการใช้งานจนเครือข่ายนี้มีการขยายตัวมากกว่า 20 % ต่อเดือน จนเป็นที่คาดว่าเครือข่ายนี้จะครอบคลุมทุกแห่งทั่วโลก โดยประชากรโลกทั้งหมดเป็นผู้ใช้ (ยืน ภู่วรวรรณ, 2538)

การใช้อินเทอร์เนตในหลักสูตรการศึกษา แบ่งได้เป็น การประยุกต์อินเทอร์เนตในการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรที่มีอยู่เดิม ปัจจุบันได้มีการใช้อินเทอร์เนตในหลักสูตรกิจกรรมการสอนกันอย่างแพร่หลาย นักการศึกษาในสหรัฐอเมริกาได้ใช้อินเทอร์เนตในหลักสูตรกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกันออกไปโดยกิจกรรมการสอนได้ประโยชน์มากที่สุด และได้รับความนิยมมากที่สุดคือการ

ใช้อินเทอร์เนตในหลักสูตรกิจกรรมการสอนโครงการร่วม ระหว่างสถาบันเพื่อการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่างๆ ทั้งนี้เป็นเพราะโครงการต่างๆ เหล่านี้ได้รวมเอากิจกรรมการเรียนอื่นๆ เอาไว้ เช่น การเก็บรวบรวมข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ การค้นคว้าวิจัย การสอบถาม การปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ การรับรู้ทางสังคม การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทั้งระดับประเทศและระดับนานาชาติ (ถนอมพร ตันพิพัฒน์, 2539)

การเรียนการสอนเกี่ยวกับอินเทอร์เนตในประเทศไทย ส่วนใหญ่ยังคงเป็นไปในลักษณะของการเปิดอบรมหลักสูตรสั้นๆ หรือการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการแก่ประชาชนทั่วไป ที่สนใจ แต่ในสถาบันการศึกษาอุดมศึกษาบางแห่ง ก็ได้เริ่มมีการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับ อินเทอร์เนต โดยจัดให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในรายวิชาต่างๆ ให้แก่นิสิต นักศึกษา ทั้งนี้เพื่อเตรียมความพร้อมในการที่จะนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการค้นคว้าวิจัย หรือทำรายงานในรายวิชาต่างๆ และที่สำคัญก็คือ เพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ การจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับอินเทอร์เนตยังเป็นการส่งเสริมให้นิสิต นักศึกษา ได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นผ่านสื่อในลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิม เช่น การอภิปรายผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การเสนอความคิดเห็นในกลุ่มสนทนา หรือการนำเสนอข้อมูลบนเว็บ เป็นต้น (ถนอมพร ตันพิพัฒน์, 2539) การใช้งานอินเทอร์เนตของนิสิตส่วนใหญ่มักใช้บริการ มากน้อยตามลำดับดังนี้ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การค้นข้อมูลและแฟ้มข้อมูล การใช้โปรแกรมบนเครื่องคอมพิวเตอร์ปลายทางระยะไกล กลุ่มสนทนาและข่าวสาร และการถ่ายโอนแฟ้มข้อมูล (มหัฐพล อรุณสวัสดิ์, 2539)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า เครือข่ายอินเทอร์เนตจัดเป็นเทคโนโลยีทางการศึกษาที่สำคัญมากอันหนึ่งเหมือนกับเทคโนโลยีทางการศึกษาอื่นๆ ที่เราคุ้นเคยกัน เช่น หนังสือ วีดิทัศน์ โทรทัศน์ วิทยุ คอมพิวเตอร์ และเป็นเทคโนโลยีที่เรียกว่า Education on Demand คือต้องค้นหา ศึกษาด้วยตนเองจากเครือข่าย ความพร้อมของคนที่จะรับเทคโนโลยีเหล่านี้ก็จะต่างกัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ นักการศึกษา ครูอาจารย์ นักเรียน นิสิต นักศึกษา จะต้องให้ความสำคัญกับการแสวงหาความรู้ที่อยู่นอกห้องเรียน หรืออยู่รอบๆ ตัวให้มากที่สุด นอกจากนี้ผลกระทบของเครือข่ายอินเทอร์เนตที่มีต่อผู้สอนและผู้เรียนว่า ขั้นแรกต้องทำความเข้าใจก่อนว่า อินเทอร์เนตเป็นเพียงเครื่องมืออย่างหนึ่ง ระบบการเรียนการสอนแบบที่ทำกันอยู่ยังเป็นสิ่งจำเป็น เพียงแต่เครื่องมือในการถ่ายทอดเปลี่ยนไป เครื่องมือในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลเปลี่ยนไปในโลกปัจจุบันของนักเรียนสมัยใหม่

แนวโน้มหลักสูตรในระดับอุดมศึกษาปี พ.ศ. 2545 พบว่า อนาคตเทคโนโลยีทางการศึกษาจะเข้ามามีบทบาทมากขึ้นกับการศึกษาในระดับอุดมศึกษา การเรียนการสอนไม่จำกัดอยู่เฉพาะในห้องเรียนและภายในสถาบันการศึกษาอีกต่อไป (ทิพวรรณ รัตนวงศ์, 2532) เมื่อความเจริญทางด้านเทคโนโลยีเจริญมากขึ้น และการเข้ามาของอินเทอร์เนต การศึกษาจึงเปลี่ยนรูปแบบจากการเรียนโดยการสอนแบบบรรยายหน้าชั้น เป็นการสืบค้นโดยใช้สื่อการเรียนการสอนแทนนั่น คือ เครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีการเชื่อมต่อเข้าสู่ระบบอินเทอร์เนต ผู้เรียนสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ หาข้อมูล ซักถามผู้รู้ ทั้งข้อมูลภายในประเทศ และต่างประเทศ อย่างง่ายดายและรวดเร็ว ซึ่งถือได้ว่าตัดข้อจำกัดของความไม่เท่าเทียมทางการศึกษาลง

การศึกษาในระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย ยังมีจุดอ่อนที่จำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขซึ่งอาจจะก่อให้เกิดปัญหาในการพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาในอนาคตได้แก่ การขาดการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนที่นำสมัย หลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษา ยังไม่พร้อมที่จะพัฒนาคนให้มีคุณสมบัติเข้าโลกยุคใหม่ เนื่องจากหลักสูตรและวิธีการถ่ายทอดยังล้าหลัง เน้นการสอนทางเดียว เน้นเรื่องความจำมากกว่าการวิเคราะห์ แยกแยะหาเหตุผลและสอนในลักษณะแยกส่วนมากกว่าการให้ผู้เรียนพิจารณาในเชิงองค์รวมอย่างเป็นระบบ (แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) ,2539) การเรียนการสอนอินเทอร์เนต ถือเป็นสิ่งใหม่ที่ยังไม่มีหลักสูตรในการจัดการเรียนการสอนที่เป็นองค์รวม

เทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้เรียนจำเป็นต้องมีการพัฒนาตนเอง ในการใช้เทคโนโลยีที่มีในการแสวงหาสิ่งที่เป็นประโยชน์สำหรับตน และฝึกทักษะการค้นคว้าแหล่งข้อมูลมหาศาลที่มีอยู่ทั่วโลก และสามารถเข้าถึงข้อมูลเหล่านั้นได้ จึงเป็นหน้าที่ของครูและนักการศึกษาที่จะพยายามนำเอาเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ ให้มากขึ้น (ธำรง บัวศรี,2531) ดังจะพบได้จากการบรรจุหลักสูตรรายวิชาคอมพิวเตอร์ในระบบการศึกษา โดยเริ่มใช้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายก่อน เพราะผู้เรียนมีความพร้อมด้านวุฒิภาวะและใช้ต่อเนื่องไปในระดับที่สูงขึ้น ได้แก่ระดับอุดมศึกษา (นงนุช วรรธนวหะ,2536) ปัจจุบันนี้อินเทอร์เนตเข้ามามีบทบาทในสังคมปัจจุบัน ความจำเป็นในการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับ อินเทอร์เนตมีมากขึ้น นักการศึกษา ครู ผู้บริหารสถานศึกษาทั้งภาครัฐ และเอกชน รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการวางแผนการศึกษา พยายามนำเอาอินเทอร์เนตเข้าไปในระบบการเรียนการสอน แต่เนื้อหาและองค์ความรู้เกี่ยวกับอินเทอร์เนตมีอยู่มาก ทำให้เกิดความสับสน และข้อสงสัยว่าจะจัดการนำเนื้อหา ความรู้ วิชาอินเทอร์เนตเข้าไปในการเรียนการสอนอย่างไร

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จึงจะเหมาะสมกับระดับการเรียนรู้ของผู้เรียน เพราะผู้เรียนแต่ละระดับมีความสามารถในการเรียนรู้ที่ต่างกัน

พจนารถ ทองคำเจริญ (2539) ได้ศึกษาสภาพความต้องการและปัญหาการใช้ อินเทอร์เนตในการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่า การนำอินเทอร์เนตมาใช้ในการเรียนการสอนควรมีการวางแผนระยะยาว มีการปรับปรุงบุคลากรให้มีความรู้พื้นฐานในการใช้อินเทอร์เนตโดยสอดแทรกในบทเรียน เรื่องของระบบคอมพิวเตอร์หรือระบบสารสนเทศ และควรจัดหาอุปกรณ์ให้เพียงพอในการให้บริการ เพื่อกระตุ้นให้มีการใช้อย่างเต็มที่ เป็นการเพิ่มทักษะ และความชำนาญในการใช้ให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มหัฐพล อรุณสวัสดิ์ (2539) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับ สภาพ ปัญหา และความต้องการ การใช้บริการของผู้ใช้อินเทอร์เนตผ่านเครือข่ายจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภายใต้โดเมนเน็ตเสิร์ฟ ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า โครงการเครือข่าย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ควรมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ อบรม ให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ระบบเครือข่าย และให้ความรู้เกี่ยวกับคุณสมบัติและลักษณะการใช้งานในบริการประเภทต่างๆ ในระบบเครือข่าย เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้บริการและผู้ให้บริการมากที่สุด

นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้รับความรู้เกี่ยวกับอินเทอร์เนตจากวิชาที่มีการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนน้อยมาก ซึ่งความรู้ส่วนมากที่ได้ จะได้จากการศึกษากับเพื่อน (เรวดี คงสุภาพกุล, 2538) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คมกริช ทัพกิฬา (2540) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เนตของโครงการ School Net พบว่าผู้เรียนได้รับความรู้จากการอ่านหนังสือ และจากการสอบถามเพื่อนที่มีความรู้อยู่แล้ว จะเห็นได้ว่าในระดับอุดมศึกษาควรที่จะมีการเพิ่มเติมการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับอินเทอร์เนตให้มากขึ้นเพื่อนักศึกษาจะได้มีความรู้อย่างทั่วถึง

การใช้อินเทอร์เนตในระดับอุดมศึกษายังไม่มีหลักสูตรการเรียนการสอน โดยเฉพาะผู้เรียนส่วนมากได้รับความรู้ และทราบถึงวิธีการใช้งานจากการศึกษาด้วยตนเองและจากการสอบถามเพื่อน การจัดการเรียนการสอนอินเทอร์เนตจะบูรณาการไปกับการเรียนการสอนวิชาคอมพิวเตอร์พื้นฐาน ซึ่งผู้สอนยังไม่มีหลักสูตรการสอนที่แน่นอน การสอนจะเน้นเฉพาะการใช้งานโปรแกรมที่ง่าย เช่นการใช้เวิล์ด ไวด์ เว็บ การรับส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งโดยความสามารถของอินเทอร์เนตแล้วยังมีบริการอื่นๆ ที่สำคัญและสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์เป็นอันมาก การจัดการเรียนการสอนอินเทอร์เนตยังไม่มีรูปแบบที่แน่นอน เช่น คณะนิเทศศาสตร์ก็จะให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้อินเทอร์เนตโดย

เน้น การประชาสัมพันธ์ การหาข้อมูลเพื่อใช้ในการสื่อสารมวลชน (ณรงค์ ขำวิจิตร์ , บทสัมภาษณ์ 22 พ.ค. 2541)

จากความสำคัญข้างต้น การนำเสนอการสอนอินเทอร์เนตสำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา โดยการรวบรวมความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านอินเทอร์เนต เพื่อหาข้อสรุป เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนอินเทอร์เนตที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา เพื่อจะได้ยึดเป็นแบบแผนที่ตรงกัน ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญของการจัดการเรียนการสอนอินเทอร์เนต และ เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุง วางแผนเกี่ยวกับการนำการสอนอินเทอร์เนต มาใช้ในการเรียนการสอนทั้งในปัจจุบันและอนาคต ให้สอดคล้องและเกิดประสิทธิภาพทางการศึกษามากที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาจุดประสงค์การสอนอินเทอร์เนตที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา
2. เพื่อศึกษาเนื้อหาการสอนอินเทอร์เนตที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา
3. เพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอินเทอร์เนตที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา
4. เพื่อศึกษาสื่อการเรียนการสอนอินเทอร์เนตที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา
5. เพื่อศึกษาวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนอินเทอร์เนตที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ อาจารย์ผู้สอนอินเทอร์เนตในระดับอุดมศึกษา และผู้เชี่ยวชาญที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสอนและการใช้อินเทอร์เนตในการเรียนการสอน
2. การวิจัยนี้ เป็นการศึกษาความคิดเห็นและแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญด้านอินเทอร์เนตเกี่ยวกับการสอนอินเทอร์เนตในระดับอุดมศึกษาโดยแบ่งผู้เชี่ยวชาญ ออกเป็น
    1.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
    1.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
3. การนำเสนอการสอนอินเทอร์เนตที่ศึกษาครอบคลุมดังนี้
    3.1 จุดประสงค์ของการสอน
    3.2 เนื้อหาการสอน

3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน

3.4 สื่อการเรียนการสอน

3.5 การวัดและประเมินผลการเรียน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ในการศึกษาความคิดเห็นและแนวคิดจากผู้เชี่ยวชาญด้านอินเทอร์เนตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Techinque) จำนวน 3 รอบ

2. การรับรองต้นแบบชิ้นงานวิจัย เพื่อสรุปแนวคิดที่ได้จากการตอบแบบสอบถามรอบที่ 3 ของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดโดยใช้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การสอน หมายถึง วิธีการที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้

เครือข่ายอินเทอร์เนต หมายถึง ระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมโยงกันโดยการส่งสัญญาณผ่านทางเส้นใยแก้วนำแสง สายโทรศัพท์ หรือสายนำสัญญาณอื่น เป็นสื่อในการส่งสัญญาณ ซึ่งช่วยสนับสนุนการเข้าถึงสารสนเทศต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัย และติดต่อกับเครือข่ายคอมพิวเตอร์อื่นทั้งในประเทศและต่างประเทศ

จุดประสงค์การสอน หมายถึง การบอกลักษณะพฤติกรรมที่คาดหวังของผู้เรียน อันเป็นผลมาจากการสอน หรือการเรียน แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับชาติ ระดับหลักสูตร และระดับรายวิชา

เนื้อหาอินเทอร์เนต หมายถึง ข้อความรู้เกี่ยวกับอินเทอร์เนตที่ผู้เรียน ระดับอุดมศึกษาต้องเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง ข้อปฏิบัติของผู้สอน และผู้เรียนหลังจากที่ได้กำหนดจุดประสงค์ และ คัดเลือกเนื้อหาวิชาเรียบร้อยแล้ว ซึ่งจะประกอบด้วย วิธีสอน บทบาทของผู้เรียน และบทบาทของผู้สอน

สื่อการเรียนการสอนประเภทอุปกรณ์ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนอินเทอร์เนต

สื่อการเรียนการสอนประเภทวัสดุ หมายถึง สิ่งที่เป็นตัวกลางถ่ายทอดข้อมูลหรือความรู้ที่เก็บรวบรวมไว้ไปยังผู้เรียน โดยอาจจะต้องใช้งานร่วมกับสื่อการเรียนการสอนประเภทอุปกรณ์ควบคู่กันไป

วิธีการวัดและประเมินผล หมายถึง การตรวจสอบว่าผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่เรียนอินเทอร์เนตแล้วมีความรู้มากน้อยเพียงใด โดยอ้างอิงกับมาตราส่วนเปรียบเทียบ 100 เปอร์เซ็นต์

เครื่องมือวัดและประเมินผลหมายถึง แบบสอบ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ การสังเกต โดยมีหน่วยที่ใช้ในการวัด มาตราเปรียบเทียบระหว่างหน่วย

เกณฑ์การวัดและประเมินผล หมายถึง การกำหนดระดับคะแนนเพื่อใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าผู้เรียนได้มากน้อยเพียงใด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.เป็นแนวทางในการพัฒนาและวางแผนเกี่ยวกับการสอนอินเทอร์เนต เพื่อนำมาใช้ในการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาทั้งในปัจจุบันและอนาคตให้สอดคล้องและเกิดประสิทธิภาพทางการศึกษามากที่สุด

2. เป็นประโยชน์ต่อผู้สอนในการปรับปรุงการเรียนการสอนอินเทอร์เนตสำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น